

CONTROLARE ELS TEUS SOMNIS

**JOHN
VERDON**

AUTOR DEL BEST-SELLER
SÉ EL QUE ESTÀS PENSANT

CONTROLARÉ ELS TEUS SOMNIS

John Verdon

PODEN COMPARTIR QUATRE PERSONES EL MATEIX SOMNI? PER QUÈ HAURIEN DE SUÏCIDAR-SE DESPRÉS?

Quatre homes que no han tingut mai cap mena de contacte i sembla que no tenen res en comú han somiat el mateix, un malson recurrent presidit per una figura terrorífica.

A tots se'ls ha trobat morts posteriorment. La policia no triga a descobrir que les víctimes tenien dues coses en comú: els quatre havien pernoctat recentment en un mateix hotel vell i misteriós de les muntanyes Adirondack, i tots ells havien visitat el mateix hipnotitzador.

En David Gurney haurà d'afanyar-se a resoldre aquest cúmul d'interrogants impossibles que desconcertaran tant la seva ment com el seu cor.

Una trama intel·ligent i vertiginosa, acompanyada de girs magistrals, amb la qual descobriràs que mai, ni tan sols en els teus propis somnis, estàs realment sol.

A PROPÒSIT DE L'AUTOR

John Verdon va treballar en diverses agències publicitàries de Manhattan com a director creatiu fins que, com el protagonista de les seves novel·les, es va traslladar a viure al nord de l'estat de Nova York en un entorn rural. *Sé el que estàs pensant* va ser la seva primera novel·la, que ràpidament es va convertir en un èxit mundial. Les seves novel·les següents (*No obris els ulls*, *Deixa en pau al diable* i *No et refiis de Peter Pan*) també van ser un èxit de crítica i vendes. La seva sèrie, que protagonitza el carismàtic detectiu retirat David Gurney, és ja un referent del gènere negre i criminal. Amb *Controlaré els teus somnis*, Verdon desafia el lector a assolir un nou repte, amb una trama plena de girs i amb un final d'allò més sorprenent.

@JohnVerdonSpain

Facebook: JohnVerdonSpainOficial

ACERCA DE LA OBRA

«John Verdon ha retornat als EUA el tron de la novel·la negra.»

QUÉ LEER

Controlaré els teus somnis

John Verdon

Traducció de Pau Bombardó Oriol

Rocaeditorial

PRIMERA PART

Somnis mortals

PRÒLEG

Ultrapassant el terror

S'estava dreta tremolant sota la llum de la lluna al lloc on havien quedat, entre les dues tsugues gegants al final del llac glaçat.

Va sentir com s'apropava la motocicleta des de lluny; primer per la pista de Bale Brook i, després, pel camí sinuós que anava de la pista al llac.

Finalment, amb una onada d'ansietat va veure el far parpellejant entre els arbres i, després, la clariana que separava els pins de les dues imponents tsugues negres. Estava desesperada per veure'l i s'espanyà en fer-ho.

Va aturar-se davant seu i va parar el motor. Va plantar els peus sòlidament a terra per equilibrar el pes de la gran moto, la moto del seu germà, que conduïa il·legalment.

Ella amb prou feines va poder veure uns quants flocs de neu al cabell que ell duia esbullat pel vent. No estava segura de si feia cara de preocupació o era ella que s'ho imaginava, perquè era la cara que suposava que ell havia de fer. La seva trucada no havia estat explícita, però sabia que ell havia percebut l'ansietat i la urgència a la seva veu. Estava segura, malgrat que ell donava l'esquena a la lluna, que se la mirava amb molta atenció, que esperava que ella li expliqués per què eren allà.

El sentia respirar, fins i tot li sentia el batec del cor. Però això era impossible. Potser era el seu propi cor, el seu pols desesperat que li percutia l'oïda.

Va forçar les paraules perquè sortissin.

—Etic en estat.

—Què? —la veu d'ell sonava esquincada, com mai li havia sentit abans.

—No m'ha vingut la regla.

—I això vol dir que estàs embarassada?

—Mai no havia tingut cap falta.

Ell va fer una alenada profunda però no va dir-li res. Semblava que s'hagués quedat congelat.

Uns certs minuts més tard, havia perdut el sentit del temps, ell va engegar la motocicleta, va donar un cop de gas i va accelerar cap al llac cobert de glaç; el xiscler del motor era un ganivet tallant la nit.

Aquell violent cop de gas, l'explosió de velocitat, quin pensament o emoció l'havia propulsat?

Durant molts anys després d'aquell fet, aquella pregunta li havia turmentat l'ànima. Però aquella nit no va tenir el temps o l'aptitud per considerar-ho, perquè el que va passar a continuació feia impossible qualsevol pensament racional.

Al distant centre del llac, l'udol decreixent del motor es va trencar amb un crac horripilant i, després, un altre i un altre, com una sèrie ràpida de trets d'arma de foc, mentre el gel s'esfondrava sota el pes de la motocicleta. Se sentí un so molt lleig de xipolleig..., la xiuladissa de la màquina calenta en submergir-se... i el silenci.

I, aleshores, el crit. El xiscler que emergia amb una vida salvatge pròpia i que persistia i persistia.

El crit que només després es va adonar que era el seu.

Home i bèstia

El comportament del porc espí no tenia cap sentit.

Hi havia quelcom inquietant en la manca de lògica dels seus moviments —inquietant almenys per a en Dave Gurney.

Aquell matí cru de principi de desembre, en Gurney seia a la vora de la finestra del despatx, mirant cap a una fila d'arbres nus que hi havia a la part nord del vell camp de pastura. Es fixava en un arbre en particular, en una branca baixa, perquè un porc espí molt gras es passejava amunt i avall seguint la branca —lentament, repetidament, aparentment sense cap propòsit.

—Quines raquetes de neu t'emportes? —la Madeleine era al llindar de la porta del despatx amb un parell de raquetes de fusta clàssiques en una mà i unes de contemporànies de metall i plàstic a l'altra. Els seus cabells curts i foscos tenien l'aspecte desarreglat de quan havia estat buscant coses per les golfes de sostre baix o pel fons de l'armari.

—No en tinc ni idea. Ja ho decidiré més tard.

Tenien planejat passar uns dies a la fonda de les Green Mountains de Vermont per fer caminades amb raquetes i esquís de fons. Aquell any la neu encara no havia arribat a les Muntanyes Catskill, on ells vivien, i la neu era la part de l'hivern que la Madeleine adorava.

Va assenyalar la finestra amb el cap.

—Encara estàs obsessionat amb el nostre petit visitant?

Dave va imaginar diverses maneres de contestar la pregunta; d'entrada va descartar qualsevol menció sobre la semblança que el porc espí tenia amb un gàngster maldestre i senil que havia conegut a la ciutat. Ja feia tres anys que s'havia retirat del Departament de Policia de Nova York, i ell i la Madeleine havien acabat arribant a una mena d'entesa tàcita. Malgrat que ja no era l'inspector d'homicidis que havia estat durant més de vint anys, quedava clar que no

es metamorfosaria en un amant del cicloturisme, el caiac i les activitats a la natura tal com la Madeleine havia esperat. Però alguna adaptació havia de fer. Per una banda, havia estat d'acord (tàcitament) a no esmentar més que les seves experiències actuals a les muntanyes del nord de l'estat de Nova York li recordaven sovint casos criminals del passat. Per altra banda, ella havia acordat (implícitament) no intentar més que ell es transformés en una cosa que no era. Aquells acords tàcits, naturalment, a vegades portaven a silencis espessos.

En Dave va tornar a mirar per la finestra.

—Estic intentant esbrinar què busca.

Ella va deixar les raquetes recolzades a la paret, se li va apropar i va mirar uns instants l'espinos animal que caminava al llarg de la branca.

—Deu estar fent alguna cosa típica dels porc espins. El mateix que feia ahir. On és el problema?

—El que fa no té cap sentit.

—Potser sí que en té de sentit, per a ell.

12 —No, si és que no és boig. O ho fa veure, la qual cosa és improbable. Guaita. Molt lentament va fins a l'extrem de la branca. Després, amb molta vacil·lació, es gira. Aleshores torna a refer el camí fins arribar al punt d'on havia sortit. Gasta energia... per a què?

—Tot ha de tenir una explicació?

—Tot acaba tenint-la, en última instància. I en aquest cas espero que no sigui la ràbia.

—Per què penses això?

—La ràbia causa pertorbació de la conducta.

—Saps segur que els porcs espins agafen la ràbia?

—Sí. Ho he mirat. Posaré dues càmeres de seguiment aquí fora, i esbrinaré on va i què fa, quan no va amunt i avall de la branca.

La Madeleine va posar una cara potser de confusió, potser d'incredulitat —no n'estava segur.

—Càmeres de seguiment. Càmeres de seguretat d'exterior —va explicar ell—, s'activen amb el moviment.

—Càmeres de seguretat? Mare de Déu, David, l'animaló no fa altra cosa que anar fent la seva vida de porc espí i tu el tractes com si... com si estigués cometent un delicte —va fer una pausa—. A veure, d'on les trauràs les càmeres?

—D'en Jack Hardwick. En té un munt.

No li va recordar que eren les que havien quedat després d'un pla fallit que ell i en Hardwick havien preparat durant el recent cas d'assassinat Peter Pan, però, si s'havia de jutjar per com se li enfosquia a

ella l'expressió, no calia recordar-l'hi. Provant d'evitar que la discussió acabés en un abisme de mals records, va afegir:

—Quan hagi vist com es comporta l'animal sobre el terreny tindrè una millor visió del que passa.

—Vols dir que no exageres una mica?

—No, si la maleïda bèstia té la ràbia.

—I si no la té?

—Si no la té, doncs, no la té.

Ella li va clavar una d'aquelles mirades perllongades que ell no acabava de desxifrar mai.

—Ens n'anem a Vermont demà passat.

—I?

—Quan penses fer el que hagas de fer amb tot això de les càmeres?

—Com més aviat millor. Tan aviat com me les doni en Hardwick. De fet, li hauria de trucar ara mateix.

La mirada indesxifrabla va esdevenir de preocupació evident.

—Quan faràs la maleta?

—Ostres, però si només marxem tres dies!

—Quatre.

—I què canvia? Fer la maleta no és gran cosa. Primer el que és primer. Deixa'm fer la trucada. Almenys la primera. Ja saps com és en Jack. Li deixaré un missatge, em contestarà quan li sembli bé, es queixarà que li demani les càmeres i, al final, les acabaré tenint. Però he d'engegar la cosa.

Mentre en Gurney sortia del despatx per anar a buscar el telèfon mòbil, la veu de la Madeleine el seguia.

—No se t'ha ocorregut que el porc espí sigui totalment inofensiu i que de la raó per la qual va d'una banda a l'altra de la branca no n'hagis de fer res?

L'àngel de la guarda

Mitja hora més tard, el sol del matí ja era ben per sobre la serrallada de llevant. Els feixos de llum creuaven esbiaixats els cristalls de gel i els feien espurnejar enmig de l'aire sec i glaçat.

Ben aliè a aquest fenomen, en Gurney s'estava dret al costat de la porta vidriera al racó d'esmorzar de la gran cuina d'estil rústic. Mirava avall cap al prat que baixava fins al graner vermell, el punt on l'estreta carretera que venia del poble s'acabava a l'entrada de les seves vint hectàrees de terreny, que havien estat una granja abandonada feia temps amb la fi de la indústria lletera del nord de l'estat.

Després d'haver-se retirat prematurament de les vides professionals respectives a la ciutat, ell i la Madeleine s'havien instal·lat en aquesta part pastoral de les muntanyes Catskill occidentals, perquè el territori era d'una bellesa corprenedora malgrat que estava econòmicament deprimat, la qual cosa, però, feia que els preus fossin assequibles. L'entusiasme d'ella per aquell lloc va ser ben evident des de bon principi. El seu caràcter enèrgic i sense pretensions, la seva fascinació positiva per la natura i el seu delit visceral per les activitats a l'exterior en qualsevol estació —anar en canoa, collir fruites del bosc o, simplement, passejar per vells camins de bosc— la feien ben apropiada per a la vida rural. Adaptar-se a aquell nou entorn li havia resultat ben fàcil i plaent.

Ell, quasi tres anys més tard, encara s'hi esforçava.

Aquest tema, que de vegades els allunyava, no era pas el que ara el preocupava. Ara ponderava la desconcertant conversa telefònica que acabava de tenir amb en Jack Hardwick.

En Hardwick havia contestat força amablement sense deixar anar cap de les seves pulles habituals. Sonava tan amical que en Gurney havia sospitat que era una paròdia de cordialitat que acabaria interrompent per fer un comentari cínic. Però no va anar així. De fet, en Hardwick havia reaccionat amb ganes a la petició de préstec de

dues càmeres de seguiment que li havia fet en Gurney. I no només les hi deixava, sinó que les hi aniria a portar. I no només això, sinó que ho faria immediatament.

Mentre en Gurney s'estava allà dret rumiant sobre aquella disposició a ajudar tan poc característica, la Madeleine va baixar del pis de dalt amb dues bosses d'esport de niló, una de blava i una altra de verda. Les hi va deixar al costat dels peus.

—Tens alguna preferència?

Ell va donar un cop d'ull a les bosses i va moure el cap.

—Qualsevol.

—Què passa?

—Estic... pensant.

—Sobre què?

Li va explicar la trucada.

Ella va entornar els ulls.

—Ve... cap aquí? Ara?

—Pel que sembla sí.

—I a què ve tanta pressa?

—Bona pregunta. Suposo que ho esbrinarem quan arribi.

Puntual, venint de la carretera que passava més avall del graner, es va sentir el brogit ronc d'un gran motor de vuit cilindres. Mig minut més tard el gran cotxe clàssic d'en Hardwick, un Pontiac GTO de 1970, entrava pel camí nevat que creuava el prat d'herba alta.

—Ve amb algú —va observar la Madeleine.

—Mmm —en Gurney no era gaire amic de les sorpreses. Va sortir del rebedor, va obrir la porta lateral i va quedar-se mirant com en Hardwick aparcava el sorollós i cantellut GTO al costat del seu polysós i anònim Outback.

En Hardwick va sortir primer, amb el somriure de llavis tensos que mostrava, com de costum, més determinació que calidesa; el mateix missatge que emetien els ulls d'un blau fred i les robes agressivament mancades de color: texans negres, jersei negre, jaqueta de niló negra.

L'atenció d'en Gurney, tanmateix, se centrava en la persona que emergia del seient d'acompanyant. La primera impressió era d'una mena diferent de mancaça de color —anònima, monòtona. Era una dona corpulenta, d'aspecte força comú, que duia un abric amb estampat escocès i una gorra d'esquí amorfa.

Mentre observava la casa i els entorns, va esternudar, va agafar un mocador de paper de la butxaca i es mocà. Era difícil precisar-ne l'edat, potser quaranta i escaig.

Quan va arribar a la porta, en Gurney li va fer un somriure agra-

dable i va llançar una mirada inquisitiva cap a en Hardwick, que va aixamplar el seu somriure.

—Ah sí, Davey, intueixo que s'està formant una pregunta en aquesta ment que mai no para. T'estàs preguntant on és tot aquest equip de càmeres que t'havia de portar? Sí o no?

En Gurney va esperar, va somriure amb paciència, no va respondre-li res.

—Com a àngel de la guarda de confiança... —en Hardwick va inserir una pausa dramàtica abans de continuar amb delit— he decidit portar-te una cosa amb molt més valor que una puta càmera de seguiment. Podem entrar?

Amb el malestar que li provocaven les sorpreses, en Gurney els va fer entrar fins a la banda de la cuina de la llarga sala oberta que també incloïa menjador i, a l'altra banda, una àrea d'estar arranjada al voltant d'una llar de foc de pedra.

El somriure maliciós de la Madeleine semblava reflectir la història d'en Gurney amb el seu antic col·lega —un home difícil amb el qual havia compartit una sèrie d'experiències quasi fatals com a agents de policia.

En Hardwick va somriure obertament.

—Madeleine, collons, estàs fantàstica.

—Em doneu els abrics?

—Sí, per descomptat —va ajudar la dona corpulenta a treure's el seu. Ho va fer amb delicadesa, com si desemboliqués una gran cosa—. Dave, Madeleine, us presento... la Jane Hammond.

La Madeleine va somriure i va dir «hola». En Gurney va allargar-li la mà, però la dona va negar amb el cap.

—Encantada de conèixer-los, però no els donaré la mà, vaig plena de gèrmens —va treure's la gorra de punt i un pentinat desarreglat, sense forma, va quedar al descobert.

Amb mostres evidents de percebre l'absència de reconeixement, en Hardwick va afegir:

—La Jane és la germana d'en Richard Hammond.

L'expressió d'en Gurney no suggeria més que una certa curiositat.

—Richard Hammond —va repetir en Hardwick—. El famós Richard Hammond, el que va sortir als telenotícies durant tot el mes passat.

La Madeleine va dir en un to preocupat.

—L'hipnotitzador?

La reacció de la Jane Hammond fou emfàtica:

—Hipnotitzador no; hipnoterapeuta. Qualsevol xarlatà es pot fer dir hipnotitzador, fer bascular un pèndol i fer creure que està fent

una cosa profunda. El meu germà ha estudiat psicologia a Harvard i empra tècniques molt sofisticades.

La Madeleine va assentir-hi amb empatia, com si estigués parlant amb un client molt susceptible de la clínica mental on havia treballat.

—Sento haver fet servir un terme no adient. Però, no li diuen «hipnotitzador» als telenotícies?

—No només així, li diuen. Això dels telenotícies no és més que brossa! Tant els fa ser deshonestos i deixar anar mentides a tort i a dret —va tenir un breu atac de tos—. Al·lèrgies —va explicar— em sembla que n'agafo una de diferent a cada estació.

En Hardwick va intervenir-hi.

—De fet, el problema de les «mentides» és la raó per la qual som aquí. Potser ens podríem asseure i explicar-te la situació.

—Jack —va començar en Gurney alçant les mans amb desconcert i irritació.

En Hardwick el va tallar.

—Vols saber quina relació té tot això amb el problema del porc espí, oi? Tranquil, campió. Ja hi arribarem, al teu porc espí. Ja veuràs com al capdavant tot tindrà lògica. L'oncle Jack et coneix més que tu mateix.

Abans que en Gurney pogués posar-hi més objeccions, la Madeleine els va oferir les cadires de la taula de pi rodona al racó d'esmorzar, on en Hardwick, després d'un assentiment de cap de la Jane Hammond, va llançar-se a explicar la història de l'estranya situació d'en Richard Hammond.

Malsons fatals

— **E**ls coneixeu oi, els Adirondack Great Camps? Parcel·les de mig miler d'hectàrees, cases refugi gegants, espai a dojo per a convidats i servei, construïts fa uns cent anys per lladres súper rics com els Rockefeller, els Vanderbilt, etc. Un d'aquests ricassos, d'un perfil més aviat baix en comparació, que s'hi va comprar un terreny, era un paio que es deia Dalton Gall, un cabronàs fastigós que havia fet una fortuna amb mines d'estany. Hi ha una llegenda sobre la seva mort prematura de la qual ja parlaré més tard.

18 Va fer una pausa, com si volgués donar un èmfasi especial a «mort prematura».

— Alguns Great Camps, amb els seus elevats costos de manteniment, van començar a fer fallida amb el crack de la borsa. N'hi va haver que es van convertir en museus per elogiar les vides dels cabronassos llardosos que els havien construït. D'altres esdevingueren centres educacionals on els fanàtics de la natura podien estudiar l'ecologia de les falgueres.

Aquesta pulla dirigida als amants de la natura va provocar una mirada esmolada de la Madeleine, que estava preparant una cafetera a l'illa de l'aigüera.

En Hardwick va seguir:

— Algunes parcel·les van continuar en mans dels propietaris originals que hi van fer construir centres de congressos o hotels d'alt nivell. L'Ethan Gall, besnét d'en Dalton, s'inclinà per l'hotel de luxe amb l'afegitó d'unes quantes galindaines per als rics avorrits i amb ganes de marxa. «Aprèn mentre et mimes» i aquesta mena de col·loquades. «Secrets de la cuina francovietnamita», «secrets de la serenitat nepalesa». Els secrets sempre tenen demanda. I atès que fins i tot els més privilegiats d'entre el cony d'u per cent tenen petits vicis que millor que no tinguessin, l'Ethan va contractar el mundialment famós psicòleg Richard Hammond perquè els fornís de solucions hip-

nòtiques úniques. Així doncs, el lloc no era només un hotel Adirondack de mil dòlars per dia; era un lloc on podies tenir una xerrada terapèutica amb ni més ni menys que en Richard Hammond; una xerrada que podies regalar als amics al proper sopar.

La Jane Hammond havia estat rebregant el seu mocador de paper fins a fer-ne una bola cada vegada més petita.

—He d'afegir una cosa aquí. No voldria que el senyor Gurney agafés una idea inexacta del meu germà. No puc comentar els motius de l'Ethan Gall. Però us puc assegurar que els motius d'en Richard eren purs. La seva vida és la feina, i se la pren mooolt seriosament. Raó per la qual aquestes acusacions són tan... tan ofensives! —va mirar desmaiadament el mocadoret esclafat que tenia a la mà—. Sento haver interromput. Però qualsevol insinuació que en Richard podria d'alguna manera...

Ara fou en Hardwick qui interrompé.

—Ho entenc perfectament i, creu-me, no pretenia fer cap crítica personal al teu germà.

Ella va assentir-hi amb el cap i va somriure amb tristesa mentra es passava la mà per la gola.

—Gràcies. Si us plau, continua.

En Hardwick es va girar envers en Gurney i va reprendre la narració.

—Per tant, fossin quins fossin els motius de l'Ethan Gall, va donar-li un contracte ben generós de dos anys al Dr. Hammond, contracte que, entre altres atractius, incloïa el dret a ús d'un xalet privat dins la propietat. Tot va anar bé fins que un vespre de fa aproximadament dos mesos el Dr. Hammond va rebre una trucada d'un inspector de policia de Palm Beach.

—Florida —afegí la Jane.

—Sí, Florida. Un home de vint-i-set anys amb el nom de Christopher Wenzel s'havia suïcidat allà baix feia uns dies. S'havia tallat les venes dels canells assegut dins de la seva casa d'un milió de dòlars a l'Intracoastal. No hi havia res que requerís una atenció especial per part de la policia. Tanmateix, després que la notícia del suïcidi sortís als telenotícies locals, un pastor protestant es va presentar al Departament de Policia de Palm Beach amb una història interessant. En Wenzel l'havia anat a veure dos dies abans de matar-se. S'havia queixat que en tota la setmana no havia pogut dormir bé. Quan agafava el son tenia un malson terrible, el mateix cada vegada. Va dir que això li feia venir ganes de morir-se.

En Hardwick va fer una pausa, com si deixés que les implicacions d'això s'assentessin.

En Gurney creia que s'havia perdut alguna cosa, a part de la

qüestió de per què estava tenint aquella conversa amb en Jack Hardwick i la Jane Hammond.

—Aquesta informació sobre el suïcidi va passar cap al Dr. Hammond via telefònica provinent d'un inspector de Palm Beach?

—Correcte.

—Per què?

—Perquè en Wenzel va dir-li al pastor que els malsons havien començat després d'haver estat hipnotitzat per un tal Dr. Hammond amb el propòsit de deixar de fumar. Per tant, l'inspector va trucar a en Hammond i li va preguntar si havia fet un tractament al finat. En Richard va respondre-li que això era confidencial; les regulacions de l'assegurança mèdica, bla, bla, bla, però on era el problema? L'inspector va exposar-li la situació, li va preguntar si els suïcidis o els malsons eren efectes secundaris de la hipnosi. En Richard li va respondre que no havia sentit parlar mai d'una reacció d'aquesta mena. I la cosa va acabar aquí... fins al cap d'una setmana. Va ser llavors quan va rebre una altra trucada, aquesta d'un inspector de Teaneck, Nova Jersey. I saps què?

En Gurney no li va respondre res, esperava.

Els ulls de la Madeleine s'eixamplaren.

20

En Hardwick va continuar.

—Un altre suïcidi amb talls als canells. En Leo Balzac, de vint-i-vuit anys. Quan l'inspector de Teaneck va mirar el calendari del telèfon intel·ligent del mort va veure que havia tingut una cita amb una terapeuta local dos dies abans de matar-se. Així doncs, l'inspector va anar a veure la terapeuta; més donar voltes a la conya de les regulacions de l'assegurança, però al final va descobrir que en Balzac havia anat a veure la terapeuta per un problema que havia tingut amb malsons, des que un tal Dr. Hammond l'havia hipnotitzat perquè deixés de fumar.

En Gurney estava intrigat.

—Aquest segon detectiu va posar-se en contacte amb en Hammond per preguntar-li per la sessió d'hipnosi tal com ho havia fet el primer?

—Efectivament. I en Hammond li va donar la mateixa resposta.

La Jane va aixecar la vista de la taula.

—No va ser exactament la mateixa. A part d'insistir-li a l'inspector que les seves sessions de teràpia no podien causar malsons, en Richard va dir-li al segon inspector que li havia trucat un altre inspector. Tenia clar que passava alguna cosa estranya i volia que els dos tinguessin la informació completa. Veieu com n'és això, d'important?

Ni en Gurney ni en Hardwick van respondre i ella va explicar:

—Si en Richard no hagués fet això, si no hagués volgut ajudar com va fer, la policia de Florida i la de Nova Jersey mai no haurien connectat els dos suïcidis. Va ser en Richard que innocentment va prestar-se a donar aquella informació. Això prova que no tenia res a amagar.

En Gurney i en Hardwick van creuar unes mirades escèptiques.

—Però —va intervenir-hi la Madeleine— si recordo bé el que deien a les notícies, la història tenia més factors, oi?

—Un fotimer —va exclamar en Hardwick—. El gran embolic encara havia de començar.

La mort a la finca Gall

A bans que en Hardwick pogués passar a explicar el promès gran embolic, la Madeleine va anar a l'illa de l'aigüera i va dur a la taula quatre tasses de cafè en una safata amb culleres, llet i sucre —una acció que va crear un recés simple però definit a la reunió.

La Jane va prendre la tassa que li quedava més a prop i va donar les gràcies a la Madeleine. Llavors se la va mirar directament, com si li avalués la figura estilitzada i atlètica, encara elegant als quaranta-set anys, i va acabar amb un somriure.

22

—Ets molt més jove del que m'imaginava mentre veníem.

—Més jove?

—En Jack m'ha dit que en Dave estava jubilat del Departament de Policia. La paraula «jubilat» genera una imatge d'una parella de cabells grisencs distraient-se a l'hort. I resulta que ets... bé... així. Sembla que en tinguis trenta-cinc, i el teu marit sembla en Daniel Craig.

La Madeleine va deixar anar un petit somriure.

—Potser sí que ell s'assembla una mica a en Daniel Craig, però jo ja fa uns quants anys, que en tenia trenta-cinc. Ets molt amable.

En Gurney va explicar:

—La majoria dels policies tenen dret a jubilació al cap de vint-i-cinc anys de feina. Per tant, és un moment que de manera natural ve bé per retirar-se, saps... i... passar a una altra cosa. —La veu se li havia anat apagant amb una energia decreixent que revelava els seus sentiments una mica més del que hauria volgut.

—Bé —va dir en Hardwick, el monosíl·lab va funcionar com la maça d'un jutge que els fes tornar al tema—, després que el Departament de Policia de Teaneck parlés amb el Departament de Policia de Palm Beach, era evident que el pas següent era posar la policia estatal de Nova York dins el cercle atès que el factor comú entre el dos suïcidis, en Richard Hammond, residia per aquelles contrades. I així

va ser com aquest cas tan estrany va acabar a l'escriptori de l'inspector en cap Gilbert Fenton.

—Una autèntic fill de puta —va afegir la Jane.

En Hardwick va assentir-hi.

—El coneixes? —li va preguntar en Gurney.

—Sí, el conec. Després en parlarem. Primer deixa'm descriure els fets bàsics. Tan aviat com la situació va anar a parar a la bústia d'en Fenton, l'home va agafar el cotxe i va anar a la finca Gall per parlar amb el doctor Hammond, esbrinar tot el que pogués del negoci de la hipnosi i veure si els dos suïcidis havien estat causats per alguna cosa que interessés la llei.

En Hardwick es va inclinar endavant, els braços musculats sobre la taula.

—En Fenton és un paio molt d'organització, molt respectuós amb la jerarquia. Així doncs, abans de parlar amb en Hammond va voler conversar amb el seu cap, és a dir, l'Ethan Gall. Però ningú no sabia on era, l'Ethan. Feia dos dies que ningú no l'havia vist. Però no era pas la mena d'home que explica gaires coses sobre el que fa als seus subordinats i, per tant, no s'havia disparat cap alarma. Captes com acaba això, oi?

En Gurney va arronsar les espatlles.

—Digue'm-ho, de tota manera.

—Quatre dies després de la visita d'en Fenton, van trobar el cos de l'Ethan en una de les cabanes de la finca, a uns vuit-cents metres de la casa principal, una cabana que es llogava a dos mil dòlars la nit a persones que volien creure's que estaven al mig d'un puto bosc d'allò mes primitiu, mentre cada matí tenien servides les creps de gerds per esmorzar. Aquesta cabana en particular, la del cos, no era gaire segura. Hi havien entrat animals...

En Hardwick va fer una pausa per deixar assentar les possibilitats visuals.

—El procés d'identificació va ser laboriós. Registre dental, ADN. Del cos en quedà prou tros intacte com per determinar que almenys hi havia talls en un canell. També hi havia un ganivet amb la seva sang i les seves empremtes.

—Com ho saps tot això?

—Conec gent que coneix gent.

—Com van tractar-ho els de la Brigada d'Investigació Criminal?

—L'informe dels forenses no donava resultats definitius, només aportava les proves que feien coherent la hipòtesi del suïcidi. Una bona part del cos havia esta devorat o se l'havien endut. Però els talls al canell, a part del factor comú d'haver estat en contacte amb en

Richard Hammond, van convèncer en Gil Fenton que allò era el tercer lliurament d'una sèrie de tres capítols de suïcidis sospitosos.

—Quan dius «sospitosos» vols dir possibles homicidis?

En Hardwick va fer una cara com si tingués un atac d'acidesa.

—Ateses les similituds entre ells, els tres suïcidis van acabar essent contemplats com a «sospitosos» en el codi no escrit d'haver estat motivats per forces alienes a les decisions independents d'individus autodestructius.

En Gurney va arrufar el front.

—I això què vol dir?

—A les seves declaracions públiques, en Fenton suggereix que els suïcidis no només estaven influïts per en Richard Hammond, sinó que podien haver estat orquestrats per ell, que podia haver forçat aquestes persones a llevar-se la vida.

—Forçat? —en Gurney va torçar el cap amb incredulitat—. Com? Amb suggestió hipnòtica?

—Suggestió hipnòtica... i malsons.

—Ho dius de debò? Se suposa que en Hammond va provocar malsons a aquestes persones que van fer que es matessin?

24 —Aquesta és la teoria d'en Fenton, i la que deixa anar cada vegada que parla amb la premsa. —En Hardwick va fer una pausa mentre dirigia una mirada especulativa a en Gurney—. Què en penses d'això?

—Em sembla que no té ni cap ni peus.

La Jane Hammond va colpejar la taula amb el palmell.

—Gràcies! Això és el que he estat dient des de bon principi; que no té cap ni peus pensar que en Richard hagués pogut fer una cosa així. Gràcies!

En Gurney li va preguntar:

—L'Ethan Gall havia estat mai hipnotitzat pel teu germà?

—Sí. De fet, en Richard l'havia ajudat a trencar l'hàbit de fumar que havia arrossegat tota la vida.

—I la sessió quan va ser?

—Oh, fa tres..., bé, com a mínim fa dos mesos.

—Saps si l'Ethan s'havia queixat mai de tenir malsons?

La Jane va parpellejar nerviosament.

—Hi ha una certa confusió sobre això. En Fenton té un document escrit a mà on suposadament l'Ethan descriu un malson que havia estat tenint. Però l'Ethan mai no va parlar de cap malson a en Richard i ho hauria hagut de fer.

—I sobre els malsons que els altres individus van tenir, algú en sap el contingut?

En Hardwick va negar amb el cap.

—Els altres departaments de policia no donen a conèixer els detalls que en puguin saber. Això em porta a la gran peça final del trencaclosques. Després que el cap de premsa de la BIC revelés els detalls al voltant de la mort d'en Gall, una quarta jurisdicció es va unir a la desfilada. Un inspector de Floral Park, a Long Island, va posar-se en contacte amb la BIC per fer-los saber que tenia un cas de suïcidi de feia dues setmanes amb la mateixa història: una sessió d'hipnoteràpia amb el Dr. Hammond seguida de malsons i canells tallats. No havia contactat amb en Hammond aparentment, perquè no havia donat gaire pes al tema de la hipnosi. Sembla estrany que li passés per alt una cosa així, però coses més estranyes passen. Sigui com sigui, el seu mort tenia vint-i-sis anys i es deia Steven Pardosa. Va ser llavors quan en Fenton va anar al màxim amb el seu relat d'hipnosi-malson-suïcidi; gran roda de premsa, munts d'insinuacions intencionades, pràcticament acusant en Hammond d'assassinat, enviant les hienes dels mitjans a un festí delirant.

—Un moment. Com va saber l'inspector de Long Island que en Pardosa havia estat en contacte amb en Hammond, o sobre els malsons?

—En Pardosa ho havia dit al seu quiropràctic; i quan el quiropràctic va veure l'òbit d'en Pardosa al *Newsday* va cridar la policia.

—Així doncs, tenim tres homes sobre la vintena més l'Ethan Gall. Quants anys tenia?

En Hardwick va mirar la Jane.

Ella va encongir les espatlles.

—Trenta i escaig o una mica més? El seu germà petit, en Peyton, en té quasi trenta, i es porten cinc anys.

Hi havia una certa agror en la manera com la Jane havia pronunciat el nom del germà i això havia cridat l'atenció a en Gurney. Anava a preguntar sobre el tema, però en Hardwick va començar a parlar abans.

—Després que el tema d'en Pardosa sortís a la llum, tot va encaixar dins el cap d'en Fenton. Tenia quatre persones mortes —a les quals va començar a referir-s'hi com a «víctimes»— que havien patit malsons després d'haver estat tractades pel Dr. Hammond, un doctor conegut pels seus experiments en hipnosi. En Fenton va fer que en Hammond fos vist com una mena de científic boig. Va pintar un quadre de por i el va promoure entre els mitjans.

—Parlant d'això —va intervenir-hi la Jane— tinc retalls de les històries horribles que es van publicar després de les seves ultratjants conferències de premsa —s'aixecà i va començar a anar cap a la porta—. Els porto, els tinc al cotxe.

En Gurney va fer que s'aturés amb una pregunta que creia que havia passat per alt.

—Què hi té a dir l'advocat d'en Richard sobre tot això?

—En Richard no té advocat.

—Fins i tot enmig de tota aquesta situació?

—Correcte —va emmudir uns instants—, és una llarga història. No estic segura de saber-la explicar —va moure el cap—. Vaig a buscar el dossier de premsa.

—Vinc amb tu —va anunciar la Madeleine—. Necessito prendre l'aire. —Mentre s'alçava per seguir la Jane, va clavar una mirada a en Gurney en la qual ell va llegir un missatge clar: «Ara tens l'oportunitat d'esbrinar de què punyetes va tot això».

Quelcom per a tothom

La porta lateral es tancà amb un so sec.

En Hardwick va mirar-se en Gurney a l'altra banda de la taula. Els seus ulls pàl·lids de malamut, que normalment emetien tanta calidesa com la d'un assassí en sèrie, mostraven signes de delectació.

—A veure, què en penses, Sherlock? El cas planteja clarament unes quantes qüestions interessants, no et sembla?

—Ara mateix en tinc unes deu que em volten pel cap.

—Per exemple?

—Per què coi en Hammond no té un advocat?

—Insisteix que la raó per la qual no vol un advocat és que no en necessita. És tan absolutament innocent de qualsevol responsabilitat sobre aquests cadàvers, que van caient al seu voltant com fulles seques de tardor, que les acusacions bestials que se li fan es desplomaran sota el pes de la seva pròpia absurditat.

—Això és el que t'ha dit?

—Això és el que ha dit al món en l'única nota de premsa que ha lliurat. N'hi ha una còpia al dossier de premsa de la Jane.

—Què en penses d'ell, així visceralment?

—Doncs que és arrogant, fred, calculador, hermètic, amb una estranya vibració que em fa agafar ganes de fotre-li una coça als ous. També em sembla un home espantat que prova d'aparentar tranquil·litat. Però tornant a la teva pregunta original..., conclusió, no tinc ni puta idea de per què no vol un advocat.

—Com vas conèixer la seva germana?

—Ella va intentar llogar un advocat que representés els interessos d'en Richard sense que ell ho sabés. El bufet d'advocats no va admetre l'encàrrec, perquè aquesta mena de tracte queda entre poc ètic i impossible. Però el que sí li van suggerir va ser que contractés un detectiu privat que es mirés el cas estrictament en nom d'ella i, des-

prés, fes el que es pogués fer amb la informació descoberta. Naturalment, em van recomanar a mi.

—I per què ho havien de fer?

—Òbviament perquè tinc una reputació guanyada amb esforç d'aixecar la llebre a la policia, aconseguir justícia per a gent que ha estat falsament acusada i fer la guitza a l'autoritat en general.

El somriure d'en Hardwick va brillar un moment com els cristalls de glaç al sol.

—Per què has portat aquesta dona...?

En Hardwick va intervenir-hi ràpid.

—Per què t'he portat la desesperada Jane Hammond aquí? Una dona que du una vida de preocupacions escrita a la mirada? Una dona el germà petit de la qual ha estat sempre la rosa i l'espina de la seva vida i al qual ara li plouen hòsties de tot arreu? Una dona que sospito que no té vida sexual, ni pau, ni interessos propis? És això el que em volies preguntar?

—Només voldria saber per què coi l'has portat aquí?

En Hardwick va aturar-se un moment, va empassar-se saliva entre les dents, pensativament, abans de parlar.

28 —Hi ha quelcom estrany en aquest cas, i alguna cosa pertorbadorament desequilibrada sobre aquest bon home, el doctor. La situació la veig... boirosa. Inquietant. I amb aquesta mena d'hòsties boiroses i inquietants tu ets millor que jo. Així doncs, m'agradaria que l'ensumessis una mica, veure com està el terreny, parlar amb aquest paio, trobar el que puguis, especialment pel que fa a aquesta vibració de culpabilitat que emet com si fos l'all d'ahir a la nit, i dir-me què en penses. Mira, nou de cada deu vegades sé el que busco. Però aquesta és aquella una entre deu en què no ho sé veure.

—M'estàs dient que està en qüestió la teva competència com a investigador? Que li vols passar el bastó de comandament a un home amb millors habilitats que tu? És per això que has portat la Jane Hammond avui? Empès per la teva humilitat? Déu meu, Jack, quina mena d'història és aquesta?

—És la veritat. Honestament. Però... si vull ser completament honest... no és l'única raó.

—Ho sabia.

—Creus en la Divina Providència?

—Si crec en què?

—En la serendipitat.

—De què coi parles?

—Una gran casualitat. Mentre la Jane Hammond estava asseguda a la modesta oficina que tinc a casa descrivint-me la situació des-

esperada del seu germà, la necessitat d'un detectiu experimentat..., endevines què va passar en aquell precís moment?

En Gurney sabia on anava a parar tot allò.

—Ni punyetera idea, Jack.

—En aquell precís moment, tu vas trucar, i em vas demanar ajuda amb el problema de la petita criatura. Un coi de cosa dalt d'un cony d'arbre. Volies càmeres de seguretat. Volies posar aquell cabró sota vigilància, saber el que feia, oi?

En Gurney no li va respondre res.

—Doncs, així estàs. En David Gurney, l'inspector de primer grau d'homicidis del Departament de Policia de Nova York, l'oficial més condecorat de la història del Departament, planejant posar sota vigilància un porc espí. Un cervell treballat per confrontar les més grans mentes criminals de la terra concentrat en una puta bola de pues dalt d'un arbre. Ara, digues, si això no està donat pel cul, què ho està?

En Gurney no li va contestar res.

—Doncs, així estem. Davant una gran oportunitat que beneficia tothom. Jo obtinc ajuda per veure entre la boira que hi ha al voltant del cas. La Jane aconsegueix l'assistència en la investigació que tant necessita per ajudar el seu germà. Tu apliques el teu gran talent natural a un repte que valgui la pena.

En Gurney va trobar que la lògica d'aquella súplica era quasi convincent.

El problema era que coneixia massa en Hardwick.

—Bona presentació publicitària, Jack. Estic quasi a punt per provar el cotxe de mostra. Només hi manca una cosa.

—Què hi manca?

—La veritat. L'autèntica raó. Dóna-me-la i et diré si hi estic interessat.

Després d'estar-se uns segons totalment immòbil, en Hardwick va deixar anar una riallada.

—Només t'estava posant a prova, Davey. M'assegurava que encara tenies el que s'ha de tenir. No em mal interpretis. Tot el que t'he dit és cert. Però hi ha un altre factor a l'equació —va inclinar-se endavant i va estendre les mans amb els palmells amunt en un gest de franquesa—. Ara et dic el problema. Tinc una història amb en Gil Fenton. Fa set anys em va fer un favor. Un gran favor que tenia a veure amb un error per part meva. Una errada seriosa —en Hardwick va aturar-se un moment i va fer una ganyota—. Així que en Gil té certs fets a la seva disposició. En circumstàncies normals això no seria motiu de gaire preocupació. Hi ha raons que li farien guardar-se la informació. Tanmateix, si hi hagüés un xoc frontal..., si ell

veiéus que jo dirigeixo un atac sobre la seva manera de portar el cas Hammond...

En Gurney li va dirigir una mirada freda i especulativa.

—El que vols és anar treballant silenciosament darrere, mentre jo em poso al davant per al xoc frontal, oi?

—És una manera de dir-ho. En Fenton no et podria fer tan mal com me'n podria fer a mi.

—I no podries deixar el cas i adreçar la senyora a un altre detectiu privat?

—Segur —li va respondre en Hardwick, tot fent un assentiment de cap que era una imitació poc convincent d'acord—. Podria fer-ho. Potser hauria de fer-ho. Probablement, seria l'opció més intel·ligent i, clarament, la més segura. —Va dubtar—. Per descomptat, si enviem la pobra, dolça i preocupada Jane a algú altre, poden carregar-se l'encàrrec. I si se'l carreguen, podria ser que mai arribéssim a trobar per què tots aquests antics clients d'en Richard Hammond es van suïcidar.

Un geni d'una mena especial

En Gurney va sentir com s'obria la porta lateral, i les veus de la Madeleine i la Jane mentre penjaven les jaquetes al rebedor.

Un moment més tard les dues dones van entrar a la cuina. La Madeleine somreia i s'espolsava cristalls de glaç del cabell; la Jane portava un sobre gruixut. El va dur fins a la taula i el deixà davant d'en Gurney.

—He fet còpies de tot el que he pogut trobar a Internet. La cobertura dels mitjans locals dels quatre suïcidis. Obituaris. Transcripcions de tertúlies televisives. Entrevistes a experts en el camp de la hipnosi.

—En Richard ha rebut algun suport de la comunitat acadèmica?

—No em facis riure! L'anomenada «Comunitat acadèmica» no és l'entorn distingit que podries imaginar-te. Està farcit de fastigosos ressentits per l'èxit d'en Richard que probablement estan contents dels atacs en contra seu.

En Gurney va mirar-se el sobre gruixut.

—Hi són aquí, les conferències de premsa d'en Gil Fenton?

—Totes i cadascuna de les fal·làcies.

—I això ho has anat aplegant a demanda del teu germà?

—No exactament. Ell... confia que el problema es resoldrà sol.

—I tu no?

—No... sí... vull dir, sí, és clar que entenc que al capdavall tot es resoldrà. S'ha de resoldre. Tinc fe. Però ja saps la vella dita: «A més de pregar, cal treballar». Això és el que faig.

En Gurney va somriure.

—Pel que sembla en Richard anirà preguntant i esperant que tu treballis.

Els ulls de la Jane van mostrar una guspira d'enuig.

—No diguis això, no el coneixes.

—Doncs, ajuda'm a entendre-ho. Per què refusa tenir un advocat? Per què has de ser tu qui el protegeix?

Ella li va dirigir un esguard fred; després, es va girar i va posar-se a mirar per la finestra.

—No hi ha ningú al món com en Richard. Ja sé que la gent diu coses com aquesta de la gent que estima, però en Richard és realment únic. Sempre ho ha estat. No estic dient que sigui perfecte. No ho és. Té problemes. Seriosos problemes. Però té un do.

Havia fet aquesta afirmació d'una manera tan convençudament reverencial que semblava que l'hagués fet tota la vida, com si tot depengués d'allò.

En Gurney li estudiava el perfil, les arrugues neguitoses irradiant des de la cua de l'ull, la petita ganyota a la boca. Va adonar-se que al centre de la psique d'aquella dona hi havia la creença que al seu germà les coses li havien d'anar bé pel fet que al contrari seria insuportable.

La Madeleine li va preguntar suaument.

—Un do... per a la teràpia?

La Jane va parpellejar i es va girar cap a la sala per mirar la Madeleine.

—Perdona?

—El do d'en Richard, és per a la seva feina com a psicoterapeuta?

32

—Sí. És... sorprenent, la qual cosa fa que aquest atac terrible contra ell sigui molt pitjor. És un fora de sèrie, fa coses que no pot fer cap altre terapeuta. I ara, amb els mitjans esbombant totes aquestes mentides, la gent que més el necessita tindrà por d'anar-hi.

La Madeleine va fer una mirada a en Gurney, com un suggeriment que seguís el fil.

—Coses que cap altre terapeuta pot fer? Podries dir-me'n un exemple?

—En Richard té un poder extraordinari per fer canviar el comportament de la gent quasi d'un dia per l'altre. Té un sentit intens de l'empatia. És una connexió que li permet motivar els seus pacients des del nivell més profund. Sovint és capaç, amb una sola sessió, d'alliberar un pacient d'un hàbit o addicció amb la qual ha estat lluint durant anys. En Richard fa que la gent vegi les coses d'una altra manera. Sona a màgia, però és totalment real.

En Gurney va veure que si la percepció que ella tenia dels talents del seu germà era mínimament veraç, les implicacions podien ser problemàtiques. Si a en Richard Hammond li resultava tan fàcil que la gent fes coses que abans no podia o no volia fer...

Tal vegada percebent aquesta preocupació, la Jane va reiterar la qüestió.

—El talent d'en Richard és totalment per a benefici d'altri. Mai no podria fer servir el seu do per fer mal a ningú. Mai!

L'expressió de suc de llimona regurgitat va tornar a la cara d'en Hardwick.

En Gurney va canviar de tema per tornar a una de les preguntes que havien quedat sense resposta.

—Jane, encara no tinc clar perquè l'esforç per treure en Richard d'aquesta situació corre tot a compte teu. Em fa la impressió que ell no està pel problema. M'estic perdent alguna cosa?

Ella va reaccionar amb una mirada de dolor. Va tornar-se a girar vers la finestra, movent el cap lentament.

—No m'agrada gens parlar d'això —va anunciar, desplegant un mocador—. És difícil que la gent normal ho entengui... per mor de la singularitat d'en Richard. —Va mocar-se unes quantes vegades, després es fa fregar el nas amb cura—. Té períodes amb una força psíquica i una perspicàcia tremendes... i, d'altres, d'esgotament total. En els períodes de gran èxit, quan fa la seva millor feina, necessita algú que li porti els detalls pràctics que ell no tindria temps d'atendre. I quan... afluixa, quan ha de descansar..., doncs, li cal algú que... gestioni el que ell no té energia per fer.

Per a en Gurney, la Jane Hammond començava a semblar presa d'una relació insana i addictiva amb un egòlatra depressiu.

Abans que pogués dir res, la Madeleine va intervenir-hi amb la mena de somriure comprensiu que en Gurney imaginava que era una de les seves armes habituals al centre de salut mental.

—O sigui, que tu l'ajudes encarregant-te de tot allò que faci falta?

—Exacte —va afegir la Jane, girant-se cap a ella amb l'entusiasme d'aquell que se sent finalment comprès—. En Richard és un geni. Això és el més important. Naturalment, hi ha coses que no pot... amb les quals no hauria de tractar.

La Madeleine va assentir-hi amb el cap.

—I ara que té problemes i, a la vegada, està passant un dels seus períodes de baixa energia... és cosa teva fer el que calgui per gestionar el problema.

—Sí! És clar! Perquè és tan injust, tan injust que en Richard, d'entre tota la gent, estigui enmig d'aquest horror! —va mirar un rere l'altre: la Madeleine, en Hardwick i en Gurney, amb una expressió suplicant—. No ho veieu? S'hi ha de fer alguna cosa! És per això que sóc aquí. Necessito la vostra ajuda!

En Gurney no li va dir res.

Amb els ulls plens d'angoixa, la Jane va mirar en Hardwick i, després, en Gurney.

—En Jack m'ho ha explicat tot de tu. Com vas resoldre més casos d'assassinat que ningú altre a Nova York. I aquell en què vas salvar

una dona que havia estat acusada d'un assassinat que no havia comès. És increïble i perfecte! Ets la persona idònia per ajudar en Richard!

—Hi ha una cosa que encara no entenc. Dius que el teu germà no estaria d'acord que contractessis...

La musiqueta d'un telèfon mòbil el va interrompre.

La Jane va marxar directament cap al rebedor.

—És el meu. L'he deixat a la butxaca de la jaqueta. —El timbre va parar quan ella encara estava a mitja sala.

Quan va tornar duia el telèfon a la mà i es mirava la pantalla amb les celles arrufades.

—Has perdut cobertura? —va preguntar-li la Madeleine.

—Em sembla que sí.

—Falla molt, aquí. Depèn d'on et poses.

La Jane va assentir-hi, se la veia preocupada, va deixar el telèfon a l'ampit de la finestra. Se'l va mirar expectant uns moments abans de tornar a centrar l'atenció cap a en Gurney.

—Perdona. Deies...?

—Deia que estic confús. En Richard no s'avindria que tu contractessis un advocat, però, en canvi, un detectiu privat li estaria bé.

34 —No, no li estaria bé, en absolut. La idea no li agradarà gens. Però s'ha de fer, i no pot impedir-m'ho. Legalment no puc contractar un advocat que el representi a ell, però sí que puc contractar una persona per tractar el cas per a mi.

—Encara estic confús. No em sembla pas que sigui perquè està massa cansat o deprimit que no pugui abordar la situació. La seva objecció activa a rebre ajuda externa em fa pensar que hi ha alguna cosa més en dansa per aquí.

Ella li va fer una mirada de cérvol-davant-els-fars, la veu amb prou feines audible.

—Déu meu, on m'aturo?

—Perdona?

—On m'aturo? Quan això comença a ser una violació de la intimitat?

—De quina intimitat estàs parlant?

No va respondre, tan sols va negar amb el cap, remugant alguna cosa per a ella mateixa. Després, va fer una alenada decidida.

—D'acord, t'ho diré. Si això fa que m'ajudis. Dubto perquè... perquè em fa por que pensis que en Richard és boig.

El cadàver al maleter

La Jane va anar cap a la taula d'esmorzar de pi i va asseure's amb la Madeleine, en Hardwick i en Gurney.

—No sé si hauria d'explicar aquesta història. Però no sé què més fer-hi —va mirar-se les mans, que estrenyia fortament sobre la falda.

—Al començament de la seva carrera, de la qual cosa no fa tant, en Richard va publicar una història que va cridar molt l'atenció. Era el cas d'un home torturat per temors exagerats. A vegades aquests temors el dominaven completament, malgrat que en els moments més lúcids entenia que les coses horribles que imaginava no tenien cap base raonable —va fer una pausa, es va mossegar els llavis i va donar una ullada nerviosa a tota la taula abans de continuar.

—Un dia l'home va descobrir un problema al seu cotxe. L'havia deixat a l'aparcament de l'aeroport John Fitzgerald Kennedy, mentre feia un viatge de negocis de tres dies. Quan va tornar va veure que no podia obrir el maleter, la clau no girava en el pany. Va pensar que algú li havia volgut obrir el cotxe, però que només havia reeixit a fer malbé el pany. Així doncs, va posar la maleta al seient del darrere i se'n va anar a casa. Però més tard, aquella mateixa nit, va acudir-se-li una altra idea, una de ben peculiar que semblava sortir del no-res. La idea era que algú podia haver-li amagat un cadàver al maleter. Sabia que no era pas una opció gaire plausible que un assassí portés amb cotxe el cadàver de la seva víctima fins a un pàrquing d'aeroport, forçés el pany d'un altre cotxe i transferís el cadàver del seu maleter al de l'altre cotxe. Fóra una manera ben absurda de desempallegar-se d'un cadàver. Si vols amagar-lo, per què el poses en un lloc on de ben segur que el trobaran? I si vols que el trobin, per què entaforar-lo al maleter d'un cotxe qualsevol? No tenia cap sentit. Però això no va fer que l'home deixés de pensar-hi, de donar-hi voltes, d'obsessionar-s'hi. Com més hi pensava, més se'n preocupava i més creïble ho trobava. Hi havia el lloc, l'aeroport Kennedy, un in-

dret on en el passat s'havien trobat cadàvers relacionats amb la màfia. I, també, recordava històries més recents on les víctimes apareixien dins de cotxes abandonats.

—No acaba de ser el mateix, no?

—No gens. Però espera, n'hi ha més. D'una banda, no podia obrir el maleter sense forçar-lo amb una palanca i, d'altra banda, li feia por cridar un serraller perquè l'obris. Li feia por que algú veiés el que hi podia haver dins del maleter. Aquella fixació li anava i li venia, com les estacions. Quan dos anys més tard tocava canviar de cotxe, no només encara tenia la fixació sinó que ara el paralizava completament. Què passaria, pensava, si el de la casa de cotxes o el nou propietari obrís el maleter i hi trobés un cadàver o alguna altra cosa horrible?

La Jane va callar un moment, va fer una alenada lenta i fonda, i es quedà mirant-se les mans juntes.

Al cap d'un moment en Hardwick li va preguntar:

—Doncs, com coi va acabar la història?

—Com va acabar? Oh... amb un anticlímax total. Un dia fent marxa enrere en un pàrquing va picar un altre cotxe i el maleter es va obrir sol. Naturalment, a dins no hi havia res. Va vendre el cotxe i se'n va comprar un altre. Això va ser tot. Fins que el següent terror el va enganxar.

En Hardwick es va repapar impacient a la cadira.

—I la gràcia de la història és... què?

—La gràcia és que l'home de la història, el protagonista del cas que en Richard va publicar, l'home amb els terrors periòdics paralizadors, era en Richard mateix.

Al principi ningú no va reaccionar.

No era pas, almenys en el cas d'en Gurney, per una qüestió de xoc davant la revelació. De fet, havia sospitat on aniria a parar la narració de la Jane des de bon començament.

En Hardwick va arrufar les celles.

—Així doncs, el que ens estàs dient és que el teu germà és mig geni psicològic i mig sonat.

La Jane li va llançar una mirada fulminant.

—El que us estic dient és que té uns fluctuacions molt pronunciades. La gran ironia és que és un home que pot ajudar a quasi qualsevol persona que se li presenti, però quan es tracta dels seus propis dimonis, aleshores, es queda indefens. Crec que aquesta és la raó per la qual he vingut a aquest planeta, per cuidar un home que no pot tenir cura de si mateix i, d'aquesta manera, ell pot cuidar la resta.

En Gurney no podia deixar de pensar de quina manera exacta-

ment en Hammond havia tractat els quatre pacients que ara eren morts. Però hi havia una altra qüestió a la qual es volia adreçar primer.

—Aquesta història de la por del teu germà pel cadàver al maleter del cotxe, l'has explicat per respondre la pregunta que t'he fet. Ho dic bé?

Ella va contestar afirmativament amb un lleuger moviment de cap.

Ell va continuar.

—He preguntat per què en Richard rebutjava l'ajuda, i aquesta història ha estat la teva resposta.

Un altre moviment de cap.

—Una història en què a en Richard el tortura una por paranoica de veure's implicat en la mort d'algú: el cadàver del maleter.

—Sí.

—Ara té el mateix temor, és a dir, que si hi ha més gent que es posa a investigar les morts de pacients seus, trobaran proves que l'incriminin?

—Crec que és exactament això. Però has d'entendre que aquesta por no està basada en res. No és més que un altre cadàver imaginari al maleter.

—Si no fos que ara tenim quatre cadàvers —va apuntar en Hardwick—, i aquests són reals.

—El que volia dir és...

La musiqueta del seu telèfon des de l'ampit de la finestra on l'havia deixat la va interrompre. Va aixecar-se i es va afanyar a agafar-lo, va mirar la identificació de trucada a la pantalla i va posar-se'l a l'orella.

—Sóc aquí —va dir—. Espera... no et sento bé... que qui està fent què?... Em perdo la meitat del que dius... —es va girar cap a la Madeleine—. És en Richard. Hi ha problemes. On puc agafar millor cobertura?

—Vine cap aquí —la Madeleine s'alçà i va assenyalar la vidriera—, allà fora, al jardinet, entre l'abeurador dels ocells i el pomer.

La Madeleine va obrir-li una de les portes i la Jane va sortir a fora ràpidament. Amb el telèfon a l'orella, va caminar pel terra nevat aparentment aliena al fred. La Madeleine va tancar la porta amb una petita esgarripança de fred, va anar cap el rebedor i, al cap d'un moment, era fora al costat del pomer donant-li la seva jaqueta a la Jane.

En Hardwick va fer un somriure feroç.

—M'encanta, això tan bèstia del maleter. Què en penses, Sherlock? El doctor és un sant maníac depressiu amb al·lucinacions paranoiques? O tot això que acabem de sentir ha estat un munt de falòrnies?

El Llac del Llop

La Jane encara era sota el pomer, enmig d'una conversa telefònica visiblement estressant, quan la Madeleine va tornar a la taula amb els dos homes.

En Hardwick va veure la seva expressió preocupada.

—Què coi passa allà fora?

—No n'estic segura. Potser no ho he sentit bé, però em fa l'efecte que el seu germà li està dient que el vigilen, fotografien, segueixen...

38

La cara d'en Gurney reflectia el seu neguit. Va parlar més per a si mateix que per a la Madeleine i en Hardwick.

—I la solució no és pas contractar un advocat o una empresa privada de seguretat sinó carregar-ho tot a la seva germana gran?

El cel s'ennuolava. Venien ràfegues de vent que feien volar els pantalons amples de la Jane contra les cames, però ella no semblava tenir consciència del fred.

En Gurney es va dirigir a en Hardwick.

—Quins plans té ella?

—Bona pregunta. Pel que sento l'únic que puc dir és que vol ajudar en Richard a sortir del merder on s'està enfonsant. Però en termes concrets...

—En definitiva, vol que vagis al Llac del Llop i esbrinis per què aquestes persones van suïcidar-se després d'haver visitat l'hotel. Naturalment ella vol que descobreixis una raó que no tingui res a veure amb el fet que tots quatre van ser hipnotitzats pel seu germà. Una feina tirada, per a un paio com tu, no?

La Madeleine, de la qual en Gurney esperava objeccions immediates a la proposta Adirondack per tal com afectava la seva escapada a Vermont, no va dir-ne res. Mirava, no cap a l'exterior, on hi havia la Jane Hammond, sinó cap endins dels seus pensaments. Tenia una expressió preocupada als ulls. Era una mirada que en Gurney no va

reconèixer immediatament i que, d'una manera subtil, descoratjava de fer-li preguntes.

—El problema, Jack, és que demà passat la Maddie i jo marxem cap a Vermont. A l'hostal Tall Pines. Caminades amb raquetes de neu, etc. No és una cosa que vulguem cancel·lar o ajornar a hores d'ara.

—Ni somniari-ho de demanar-vos res que fos vital per a la salut i la felicitat del vostre matrimoni —en Hardwick va picar-li l'ullet a la Madeleine, que encara estava al seu propi món. En Hardwick parlava d'aquella manera radiofònica que feia enfilars en Gurney per les parets perquè li recordava la manera com el seu propi pare veia qual-sevol tema al cap d'unes quantes copes.

—Estic segur que hi ha una altra solució, campió. Pensa positivament i el camí s'obrirà tot sol.

En Gurney estava a punt de dir-li que es fotés el to desdenyós on pogués, quan va sentir que s'obria la porta lateral. La Jane va travessar el vestíbul i va entrar a la cuina; encara duia la jaqueta i el cabell esbullat pel vent. El neguit evident que mostrava va reclamar l'atenció de la Madeleine.

—Jane, està bé el teu germà?

—Diu que hi ha gent que l'espia, que el segueix, que li *hackeja* l'ordinador. Em sembla que la policia està intentant fer-lo parar boig, provocar-li una crisi nerviosa.

Atès que semblava haver cobrat energia a partir dels problemes del germà, en Gurney va pensar que es tractava d'un cas clàssic de codependència. Sabia que la ironia d'aquesta mena de relació era que la persona «reparadora» esdevenia innecessària si la reparació tenia èxit. Només mantenint la feblesa a llarg termini podia ella continuar essent rellevant. Va calcular com la Jane encaixava en aquest model. Però tenia una pregunta d'ordre més pràctic.

—T'ha semblat que les observacions del teu germà eren... reals?

—Reals?

—Ens has dit que el teu germà pateix pors exagerades.

—Això és diferent. Les pors són coses que ell de vegades imagina. Això d'ara és el que ell veu realment. No és un psicòtic, per l'amor de Déu! No veu coses que no hi són!

—És clar que no —va intervenir-hi la Madeleine—, l'únic que passa és que a en David l'encurioseix el significat que en Richard dóna al que veu.

La Jane va mirar en Gurney.

—El significat?

—Un cotxe que va darrere teu pot ser que t'estigui fent un se-

guiment. Però, també, pot ser tan sols un cotxe que va darrere teu. Estic segur que el teu germà veu el que veu, només rumio sobre la interpretació que li dona.

—No puc contestar la teva pregunta. No sé prou bé el que està passant. Però, la cosa va així, no ho veieu? Per això us necessito. A tu i a en Jack. No tinc ni idea de per què aquestes quatre persones es van suïcidar. No tinc ni idea del fets. Només sé que no són els que la policia diu que són. Trobar la veritat, això és el que vosaltres sabeu fer.

En Gurney va mirar de reüll la Madeleine per veure com reaccionava a aquest prec a involucrar-s'hi; la seva expressió, però, no revelava res.

La Jane va continuar.

—Si veniu al Llac del Llop, coneixeu en Richard i li féu les preguntes adequades, m'hi jugo el que sigui que distingireu el que és real del que no ho és. Això és el que fan els bons detectius, o no? I, pel que diu en Jack, tu ets el millor. Ho faràs?

En Gurney va acomodar-se a la cadira i va estudiar l'expressió de la Jane, l'esperança li il·luminava els ulls. Va contestar amb una pregunta:

—Qui dirigeix l'hotel?

40

—Un home que es diu Austen Steckle. És el gerent. Ho porta tot, especialment des de la mort de l'Ethan, però abans també. L'Ethan hi confiava totalment —va fer una pausa—. L'Austen és un paio força dur, però he de dir que amb en Richard ha estat considerat. I ha fet més del que li pertocava per protegir en Richard dels voltors dels mitjans. Just després que en Fenton fes públiques les seves acusacions boges, els periodistes van prendre el lloc. La primera setmana l'Austen va posar-hi guàrdies de seguretat i va fer arrestar periodistes per violació de propietat privada i per assetjament. Van escarmentar i deixaren d'intentar espiar pels volts de la finca.

—Abans has mencionat que l'Ethan tenia un germà. Treballa al negoci?

—En Peyton? S'està allà, a la propietat, però res més. No es dedica a res.

—Què li passa?

—Qui ho sap? Fins i tot a les millors famílies hi ha bords.

En Gurney va assentir-hi d'una manera vaga.

—Has dit que en Peyton té a la vora de trenta anys?

—Vint-i-vuit o vint-i-nou, em penso. Més o menys la mateixa edat que l'Austen. Però pel que fa a l'energia, concentració i intel·ligència, són de planetes diferents.

—Hi ha algun altre germà o germana?

—Cap de supervivent. És una història trista. L'Ethan i en Peyton eren el gran i el petit de cinc. Els tres del mig van morir amb el pare en un accident volant amb el seu avió privat enmig d'una tempesta. La mare va tenir una crisi que la va portar a suïcidar-se dos anys més tard. Això va passar quan l'Ethan en tenia vint-i-un, i en Peyton quinze o setze. La tragèdia va fer més grans les diferències entre ells. Tampoc no va ajudar gaire el fet que anomenessin l'Ethan tutor legal d'en Peyton.

—Quan has parlat de «bords»...?

—En Peyton ha estat sempre molt problemàtic. De nen robava, mentia, assetjava els altres nens. Després va començar a tenir amigues sonades: meuques, per ser brutalment honestos; comportament censurable, joc, drogues, el que vulguis.

—Viu al Llac del Llop?

—Malauradament.

En Gurney va mirar en Hardwick per veure la seva reacció, però l'home estava passant pantalles al seu telèfon.

La Jane va mirar en Gurney en actitud implorant.

—I no podries venir ni que fos per parlar amb en Richard i donar un cop d'ull al lloc?

—Si s'oposa a rebre ajuda externa, no em refusarà a mi?

—Sí, si li ho diem abans. Però si tu ja hi has anat, després d'haver fet el viatge fins al Llac del Llop només per parlar amb ell, es veurà forçat a veure't.

—Et veig convençuda.

—Ell és així. Quan tenia la consulta a Mill Valley, si algú es presentava sense cita prèvia, mai no el rebutjava, per molt ocupat que estigués. Si algú estava allà, ell l'havia d'atendre. Deixa'm afegir, perquè no pensis malament, que no era una qüestió de diners, no era per esprèmer un altre client. A en Richard els diners no li importaven, només les persones.

En Gurney va pensar que era estrany que un home sense cap interès pels diners hagués anat a establir la consulta a Mill Valley, Califòrnia, una de les comunitats més riques d'Amèrica.

Potser perquè percebia l'escepticisme d'en Gurney, la Jane va continuar.

—Des de fa anys organitzacions ben grans han volgut fer tractes amb en Richard, amb ofertes lucratives, molt lucratives, si s'avenia a treballar per a ells en exclusiva. Sempre les ha rebutjat.

—Per què?

—Perquè en Richard sempre ha estat un devot de la transparència. Sempre insistia a conèixer-ho tot d'una organització que el vol-

gués en exclusiva. No totes les institucions en el camp de la recerca psicològica són tan independents com diuen que són. Cap quantitat de diners del món podia persuadir en Richard per treballar en una entitat els objectius i finançament de la qual no fossin el cent per cent visibles i verificables. És d'aquesta mena d'home —va inclinar-se cap en Gurney—. Ens ajudaràs..., oi?

—Tenim problemes d'agenda. Unes petites vacances que fa temps que havíem planejat.

Ella va semblar ofesa.

—Quan?

—Demà passat. Per tant, no podré pas...

—Quants dies?

—Quants dies serem fora? Quatre o cinc. Potser després...

—Però les coses passen tan ràpid i tan embogides. No hi hauria manera que...?

—Sí, de fet sí que n'hi ha! —va exclamar en Hardwick triomfant, aguantant el telèfon amb la pantalla cap enfora perquè es veiés el mapa que s'hi mostrava—. A veure si sabeu on comença i on acaba aquesta ruta porpra i què és aquest punt del mig.

42 En Gurney s'imaginava la resposta malgrat que el mapa era massa petit per llegir-lo des d'on seia. Va mirar la Madeleine per veure si havia entès el que havia fet en Hardwick.

Ella se l'estava mirant atentament, però la seva expressió era indesxifrabla.

En Hardwick va explicar:

—La ruta porpra va des de casa vostra fins a l'hostal Pines al nord-est de Vermont. Entre aquests dos punts hi ha aproximadament tres-cents quilòmetres de les muntanyes Adirondack. He trobat dues maneres de passar pel costat d'aquestes muntanyes i dues més per travessar-les. Una d'aquestes rutes passa a trenta quilòmetres de la Reserva Natural Gall. Només caldria que comencéssiu les vacances un dia abans del que havíeu previst i us allotgéssiu la primera nit al súper exclusiu Hotel del Llac del Llop.

A la Jane se li van eixamplar els ulls.

—Oh, Déu meu, això seria perfecte! —va mirar en Gurney, després, la Madeleine i, a continuació, altra vegada en Gurney amb les mans juntes com una criatura resant—. Ho podríeu fer això, oi? Podríeu fer una parada allà de camí a Vermont, oi?

En Gurney no sabia què contestar sense saber el que pensava la Madeleine.

La seva vacil·lació va fer que la Jane s'adrecés directament a la Madeleine.

—Això ho podríeu fer, no? Tindreu una habitació fantàstica i no us costarà ni cinc. Jo ho arreglaré amb l'Austen.

Els ulls de la Madeleine encara estaven fixos sobre el mapa que es mostrava a la pantalla del telèfon d'en Hardwick.

Al cap d'un moment i per a sorpresa d'en Gurney, va assentir-hi amb el cap.

—Podríem fer-ho, sí.

Rareses

Després de posar-se definitivament d'acord a trobar-se l'endemà a primera hora de la tarda a l'hotel, la Jane i en Hardwick van marxar.

La Madeleine va anar cap al vestíbul que menava a l'habitació, mentre anunciava que s'anava a dutxar per estalviar-se temps l'endemà, un matí que preveia laboriós.

44 En Gurney va percebre que ella volia evitar, almenys de moment, més discussions sobre la qüestió del Llac del Llop. No sabia com fer-ho però, pel que havia anant aprenent al llarg dels anys, sabia que anar darrere la Madeleine amb un tema que no estava preparada per abordar era picar ferro fred. Així doncs, va decidir donar una ullada al sobre que la Jane Hammond li havia deixat.

Va dur-lo al despatx i s'assegué a l'escriptori.

Dins el sobre hi havia dues carpetes, cadascuna tenia una inscripció manuscrita: la del sobre de dalt deia *Primers informes sobre les quatre morts*.

En Gurney va obrir-lo i va trobar-hi els articles de premsa originals que havien aparegut als llocs web de diverses publicacions locals. Feia estrany llegir informes escrits abans que es descobrissin tots els fets, però li interessava saber com s'havien percebut inicialment els incidents.

Del *Palm Beach Post*, 2 d'octubre:

POSSIBLE SUÏCIDI EN LA MORT D'UN HOME A PALM BEACH

El cos de Christopher Wenzel, de vint-i-sis anys, fou descobert aquest dilluns al matí al seu domicili situat a la Intracoastal Waterway. L'informe de l'autòpsia preliminar atribueix la causa de la mort a un possible suïcidi, amb pèrdua de sang com a resultat de ferides profundes a les artèries dels canells. El cos sense vida fou trobat per un operari autònom de neteja que tenia accés a l'apartament del Sr. Wenzel.

Els veïns van dir que el Sr. Wenzel vivia sol, però que tenia visites i que al seu domicili s'hi realitzaven sovint festes sorolloses. No hi ha informació disponible sobre la família del finat o connexions de feina. L'administració de l'edifici no ha volgut fer declaracions.

Del *Bergen Record*, 10 d'octubre:

TROBAT MORT UN HOME DE TEANECK DINS EL SEU COTXE

El cos de Leo Balzac, de vint-i-set anys, gerent de la botiga de tabac Smokers Happiness a Queen Ann Road, fou descobert per un veí a l'aparcament del seu complex residencial a l'avinguda DeGraw. Segons la declaració de la policia, el finat va ser trobat al seient del conductor del seu cotxe. Hi havia talls als dos canells. Un ganivet, que aparentment fou utilitzat per infligir les ferides, fou trobat al seient del costat del cadàver. Un portaveu de la policia va dir que la hipòtesi del suïcidi encaixava amb els fets coneguts, però va declinar realitzar més declaracions a l'espera dels informes de l'autòpsia completa i de l'anàlisi toxicològica.

Un veí proper va descriure el Sr. Balzac com una persona activa que sempre semblava que tingués pressa; en absolut la mena de persona que hom podria pensar que cometés suïcidi.

Del *Newsday*, 26 d'octubre:

UN HOME MORT A FLORAL PARK. LA SEVA NÒVIA HA DESAPAREGUT

El cos sense vida d'Steven Pardosa fou trobat aquest dimecres a l'apartament que ocupava al soterrani de la casa dels seus pares a Floral Park. Fou descobert per Arnold Pardosa, el seu pare, que va entrar a l'apartament amb una clau de recanvi després que no rebés resposta a diverses trucades que havia fet al telèfon mòbil de l'Steven.

Un portaveu de la policia va qualificar la mort de possible suïcidi. Les úniques informacions que va donar foren que hi havia ferides visibles als canells del finat i que s'havia trobat un ganivet al lloc dels fets. El pare de l'home mort neguen la hipòtesi de suïcidi i insisteixen que aquesta possibilitat és «una mena de tapadora».

Pardosa tenia vint-i-cinc anys i era autònom; tenia una empresa de manteniment de jardineria. Els agents de la policia van expressar el seu interès per parlar amb la xicota del finat, Ángela Castro, que vivia amb ell però de la qual no es coneix el parador. Castro no ha anat a treballar des de fa dos dies al saló de bellesa on feia de perruquera. El gerent del saló, Eric, que no ha volgut donar el seu cognom, ha explicat que no ha rebut cap trucada d'Ángela Castro per informar de la seva absència.

Abans d'anar a mirar els articles que cobrien la mort de l'Ethan Gall, en Gurney va anotar uns quants fets que li havien cridat l'atenció.

Tal com li havia mencionat abans a en Hardwick, les edats similars s'havien de tenir en compte. Podrien, per exemple, explicar una coneixença des de l'època escolar o algun altre contacte social.

I, després, hi havia tot això de tallar-se les venes dels canells. Era sorprenent. Malgrat la seva elevada aparició en les obres de ficció i el molt elevat nombre d'autolesions amb talls que feien anar molta gent jove a les urgències dels hospitals, els suïcidis reeixits rarament s'aconseguien d'aquesta manera. Entre els homes hi havia una significativa preferència a tirar-se un tret o penjar-se. Encara que només un d'aquells païos s'hagués matat tallant-se les venes ja seria prou inhabitual. Que els tres haguessin pres la mateixa decisió era extremadament peculiar.

Després, hi havia les qüestions econòmiques. Era possible que en Christopher Wenzel, el paio de la casa de Palm Beach, hagués pogut permetre's l'anada a un complex de muntanya de mil dòlars al dia per demanar ajuda pel problema del tabac. Però l'encarregat d'una petita botiga de tabacs? I un jardiner que vivia al soterrani de la casa del seu pare? Mirant-s'ho bé, no eren pas candidats destacats per fer teràpia d'alta gamma a l'Hotel del Llac del Llop.

I, finalment, hi havia la petita qüestió de la xicota desapareguda de l'Steven Pardosa. Potser no significava res o ho podia significar tot. A en Gurney l'experiència li deia que habitualment hi havia raons ben rellevants per les quals les persones desapareixien.

Després de fer unes quantes anotacions, va prendre l'article més detallat sobre l'Ethan Gall.

De l'*Albany Times Union*, 3 de novembre:

L'HEREU DE LA FORTUNA GALL HA ESTAT TROBAT MORT
EN UNA CABANA DE MUNTANYA

Un cadàver que es creu que és el d'Ethan Gall ha estat descobert en una cabana isolada al ressort Llac del Llop, situat dins el perímetre de la reserva natural de 2.500 hectàrees de la família Gall, una de les extensions de terreny més grans en mans privades de les Adirondack.

Pendants encara de l'informe final de l'autòpsia, la policia només va declarar que l'estat del cos feia difícil emetre una avaluació inicial i que el suïcidi no es podia descartar.

El complex Llac del Llop inclou l'hotel principal, de l'època original de l'Adirondack Great Camp, més tres xalets a la riba del llac i diverses cabanes més petites al bosc que l'envolta, així com també la residència

privada dels Gall. Aquests edificis foren construïts a principi del segle xx per l'empresari de les mines d'estany Dalton Gall, el qual va patir una mort poc habitual. Després de tenir la premonició que l'atacarien uns llops, un grup de llops el van matar a la finca de la seva propietat.

Hereu d'una fortuna important reunida pel seu besavi, Ethan Gall era el fundador, president i benefactor principal de la Fundació Gall Nova Vida, una organització sense ànim de lucre dedicada a l'educació i reinserció d'expresos a la vida comunitària.

El finat tenia trenta-quatre anys i deixà un germà, Peyton. El gerent de l'hotel i portaveu de la família, Austen Steckle, va emetre el següent comunicat: «Aquesta tragèdia ens ha deixat en estat de xoc i incredulitat aquí al Llac del Llop. L'Ethan era una persona decidida, amb voluntat de millorar i dedicació per ajudar les altres persones. Malgrat que recentment s'havia queixat que patia malsons i insomni, la hipòtesi de suïcidi que ha donat la policia sembla inversemblant. No farem més declaracions fins que no rebem l'informe oficial de l'oficina del forense.»

Hi havia també articles similars però més breus del *Burlington Free Press*, el *New York Times* i el *Washington Post*.

En Gurney va agafar el telèfon de l'escriptori i va marcar el número d'en Hardwick. Va contestar de seguida.

47

—Què hi ha, Davey?

—Un parell de coses. Un dels articles descriu l'Austen Steckle com a «portaveu de la família». Quants membres més de la família queden, a part d'en Peyton?

—Zero

—O sigui, ara la família és només en Peyton?

—Pel que sap la Jane, sí. Ja li ho vaig preguntar.

—Bé. Una altra cosa; què fa exactament la Fundació Gall Nova Vida?

—Sembla legítima. Agafa persones en llibertat condicional i els dóna formació, educació, psicòlegs. Sembla que té èxit a l'hora de reduir la reincidència. L'Ethan va engegar-ho, ho gestionava i hi havia posat molts calers de la seva butxaca.

En Gurney va anotar de fer més recerca sobre aquest tema.

—Aquest matí has mencionat que la mort d'en Dalton Gall havia estat estranya, i ara he vist el mateix en un dels articles. De què va això?

—Qui cony ho sap? És una història que s'ha anat explicant al llarg dels anys i, potser, s'ha anat exagerant pel camí. Segons sembla el vell cabró va tenir un somni en què uns llops se'l menjaven i, des-

prés, l'escopien; al cap d'uns dies va passar una cosa ben semblant. Podria ser una gran falòrnia.

—És una coincidència força interessant que els nostres morts també tinguessin malsons abans d'acabar morts.

—D'acord, però on vols anar amb això?

En Gurney no va fer cas a la pregunta i va etzibar-ne una altra.

—No et sembla estrany que un paio que es guanya la vida tallant gespa pugui...

En Hardwick va acabar la pregunta.

—Vagi a passar uns dies a un lloc que costa mil dòlars per dia? Més que estrany.

—I què et sembla tot això de tants canells tallats?

En Hardwick va respondre amb una sonora riallada.

—No en tinc ni idea de què fotre amb això. A veure, Davey, totes aquestes preguntes sense resposta són precisament la raó per la qual necessitem el teu intel·lecte superior. I ara que me'n recordo, què se n'ha fet del teu gran problema amb el porc espí?

En Gurney va intuir que en Hardwick es contestaria ell mateix la pregunta. Ho féu.

48 —Em mig imagino que el gran cervell sherlockià estaria content de bescanviar una bestiola amb pues per quatre cadàvers inexplicables. M'hi jugo alguna cosa que estàs content com un porquet revolcant-se en la merda de tornar al món de la mort i l'engany. Tinc raó o no en tinc?

Títol original: *Beware of the Wolf*

© John Verdon, 2015

Primera edició en aquest format: octubre de 2015

© de la traducció: Pau Bombardó Oriol
© d'aquesta edició: Roca Editorial de Libros, S.L.
Av. Marquès de l'Argentera, 17, pral.
08003 Barcelona
info@rocaeditorial.com
www.rocaeditorial.com

Imprès per Liberdúplex

ISBN: 978-84-16306-71-8
Codi IBIC: FF; FH
Codi producte: RE06718
Dipòsit legal: B. 18.182-2015

Tots els drets reservats. Aquesta publicació no pot ser reproduïda, ni en tot ni en part, ni registrada en o transmesa per, un sistema de recuperació d'informació, en cap forma ni per cap mitjà, sigui mecànic, fotoquímic, electrònic, magnètic, electroòptic, per fotocòpia, o qualsevol altre, sense el permís previ per escrit de l'editorial.